

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช

บังอร สว่างวิโรธ

เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษนานาชาติที่เกิดขึ้นใหม่ (New Varieties of English) ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาอังกฤษใหม่ ชนิดต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ถูกอธิบายในฐานะที่เป็นภาษาพื้นเมือง (Indigeneous Varieties) ภาษาที่ทำให้เป็นภาษาของชาติตน (Nativized Varieties) และภาษาท้องถิ่น (Local Varieties) โดยเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษ และภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา นักภาษาศาสตร์ และนักการศึกษาจึงต้องสนใจและตรวจสอบอย่างจริงจังได้ค้นลักษณะภาษา การสอน วัฒนธรรม และตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคมที่เกี่ยวข้อง

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language—EFL) เนื่องจากเราไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือเป็นสื่อในการสอนทุกระดับ เราใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารและเพื่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น ดังนั้นเราจึงใช้ภาษาอังกฤษแบบบริติช (British English = BE) หรือภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English = AE) เป็นแบบอย่างทั้งสองแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานศึกษาของผู้ใช้ หรือประเทศที่ผู้ใช้ติดต่อกับ บางคนอาจจะใช้แบบใดแบบหนึ่งตามความรู้หรือความเคยชิน บางคนก็อาจจะใช้ปนกันทั้งสองแบบเนื่องจากไม่ได้ยึดในแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะหรือมีความรู้ทั้งสองแบบ

ในปัจจุบันนี้การสอนภาษามุ่งในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและมุ่งในด้านปฏิบัตินิยม คือสามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้ และใช้ได้เหมาะสม ดังนั้นวัตถุประสงค์ในการเขียนบทความเรื่องนี้ก็เพื่อรวบรวมข้อมูลความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช และเพื่อเป็นเครื่องเตือนครุผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหลายซึ่งส่วนใหญ่ก็คงมีความรู้ในเรื่องนี้อยู่แล้ว

ไม่มากนักน้อยให้พิจารณาอีกครั้งว่าควรจะสอนความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั้งสองแบบหรือไม่ และเพราะเหตุใด มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้เหมาะสมและถูกต้อง

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็น Variety หนึ่งของภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้หมายความว่าภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นอีกภาษาหนึ่ง เพราะโครงสร้างทางไวยากรณ์ก็ยังเป็นแบบเดียวกัน แต่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันต่างกับภาษาอังกฤษแบบบริติชในเรื่องต่าง ๆ บางเรื่อง ส่วนใหญ่จะต่างกันมากในเรื่องศัพท์ และการออกเสียง และมีความแตกต่างกันอย่างมากในด้านตัวสะกดและไวยากรณ์

1. ความแตกต่างในเรื่องศัพท์ (Lexical Differences)

เป็นความแตกต่างที่สำคัญและเห็นได้ชัด ซึ่งจะพบจากตัวอย่างมากมายของคำที่ใช้ต่างกันแต่ใช้ในความหมายเหมือนกัน ดังรายการต่อไปนี้

1.1	AE	BE
	subway	underground
	furniture store	furnishing store
	newspaper clipping	newspaper cutting
	faculty	teaching staff
	to fill	to fulfill
	transportation	transport
	truck	lorry
	billion	milliard
	orchestra seat	stall
	tuxedo	dinner jacket
	hallway	corridor
	mailbox	letter box
	five and ten-cent store	bazaar
	workout	training
	sidewalk	pavement

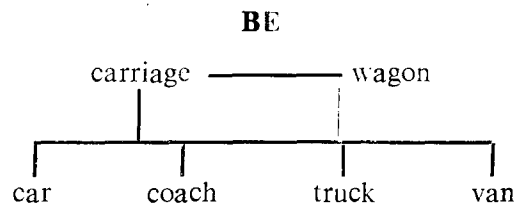
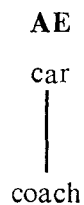
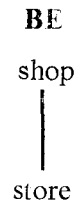
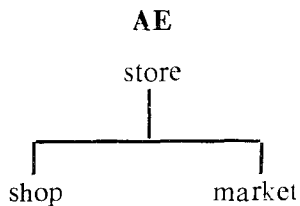
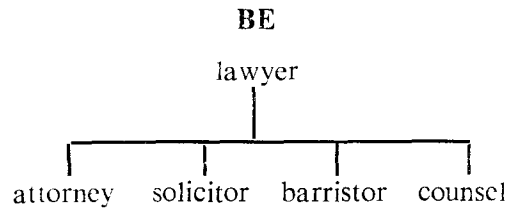
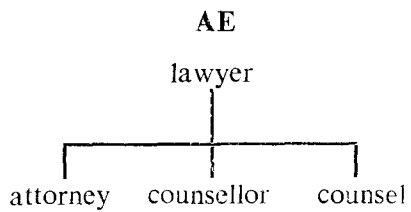
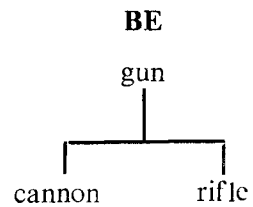
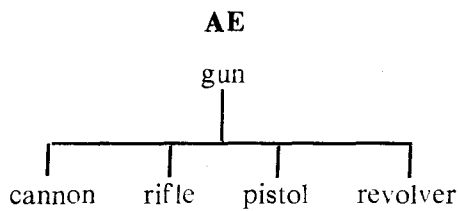
mail collection box	pillar box
baby carriage	pram
street car, trolley car	tram
apartment house	block of flats
garbage can	dust-bin
elevator	lift
bulletin-board	notice-board
fish-dealer	fish-monger
grocery	grocer's shop
can-opener	tin-opener
administration	government
stock	share
baggage	luggage
intermission	interval
paperboy	newsboy
game	match
editorial	leader
check	bill
mail	post

1.2 ในภาษา AE จะมีคำที่สร้างขึ้นใหม่ขึ้นโดยขอยืมมาจากภาษาอื่นเต็มๆ เช่น raccoon, skunk, chipmunk, pecan เป็นต้น และยังขอยืมคำมาจากภาษาฝรั่งเศสและสเปน ในสมัยอาณานิคมอีกด้วย ตัวอย่างคำเหล่านี้ คือ caribou, pumpkin, prairie จากภาษาฝรั่งเศสและ mustang, marijuana, bronco, canyon จากภาษาสเปน

1.3 AE จะสร้างศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ขึ้นมาใหม่ ดังเช่น

AE	BE
hood	bonnet
top	hood
generator	dynamo
fender	mudguard
spark plug	sparking plug
crankcase	sump

1.4 ความแตกต่างในด้านศัพท์ประเภทอื่นมีดังนี้

1.5 การใช้ *prepositional adverb* ต่างกันแต่ใช้ในความหมายเหมือนกัน

AE

to fill out

to get by

to hang around

to drop around

BE

to fill in

to get off

to hang about

to drop in

2. ความแตกต่างในคำศัพท์สะกด AE จะสั้นง่ายหรือสะกดตรงตามเสียงมากกว่า BE

เช่น

AE*favor**center**infol**connection**mold**draft**program**prolog**encyclopedia**judgment***BE***favour**centre**enfold**connexion**mould**draught**programme**prologue**encyclopaedia**judgement*

3. ความแตกต่างในคำรูป (Word forms หรือ Morphological differences)

AE

gotten

stricken

pled

dove

proven

BE

got

struck

pleaded

dived

prove

การเปลี่ยน verb form ของ thrive กับ beget ต่างกัน เช่น

AE thrive – thrived – thrived

BE thrive – throve – thriven

และ

AE beget begot begot (begotten)

BE beget begot begotten

4. ความแตกต่างในคำโครงสร้างทางไวยากรณ์

4.1 got ใ้กับ phrase ใน AE มีความหมายเท่ากับ have ใน BE เช่น What have you *got* to eat ? (Hemingway)

They've *got* no pride. (Read)

I've *got* plenty of material if I can just handle it. (Lardner)

4.2 การใช้ subjunctive หลัง กริยาประเภท suggest, recommend, necessary

AE ใ้ simple form ใน subordinate clause

แต่ BE ใ้ should เป็น common form

เช่น

AE It is necessary that I *have* the above recommendation.

BE It is necessary that I *should* have the above recommendation.

AE The recommendation was that the license *be* renewed only on condition it *be* checked periodically.

BE จะใ้ should

4.3 ใน AE will และ would แสดง future และ future perfect เช่น AE I *will* go to the states as soon as I could get the money. (Hemingway)

ใน BE will ใ้กับ สรรพนามบุรุษที่ 1 มีความหมายแสดงเวลา

เช่น If we add too much to these demands, we *will* be in grave danger of getting nothing.

ใน AE จะใช้ shall มากในภาษาเขียน (written speech) แต่ในภาษาพูดจะใช้น้อยมากจากการศึกษาของ American Telephone and Telegraph Company เพื่อกำหนดความถี่ของคำที่บุคคลใช้พูดโทรศัพท์ พบว่าในจำนวนคำพูดทั้งหมด 79,390 คำ will ปรากฏอยู่ถึง 1305 ครั้ง ส่วน shall ปรากฏแค่ 6 ครั้ง

- 4.4 ใน AE จะไม่ใช่คำนำหน้านาม article ก่อนนามที่ตามด้วย of phrase เช่น
- X Substitution of iron for wood hastened the decline of the sailing vessel.
- X Size, shape and position of Asiatic countries all combine to produce climatic variations.

นอกจากนั้นใน AE ยังไม่ใช่คำนำหน้านามกับ adverbial phrases บางวลีที่ใช้กับคำว่า all คือ all afternoon, all summer, all week

การใช้คำนำหน้านามกับคำ half

AE ใช้ a half hour, a half dozen

BE ใช้ half an hour, half a dozen

4.5 การใช้ auxiliary verb do

AE จะใช้ do verb to have ในประโยคคำถามและปฏิเสธ แต่ BE ไม่ใช่

AE Do you have a gun ?

BE Have you a gun ?

AE Did there use to be owls there ?

BE Used you to know him ?

หรือ He used to live in London, usedn't he ?

AE He did not use to drink.

BE You used not to talk that way.

5. การออกเสียง (Pronunciation) โดยหลักสำคัญแล้วมีการออกเสียงเหมือนกันมีจำนวนพยัญชนะ (consonant) เท่ากัน พยัญชนะควบ (consonant-cluster) และสระ (vowel) เท่ากัน การออกเสียงหนักเบาและจังหวะขึ้นอยู่กับการรวมกันอย่างมีจังหวะของเสียงหนักและเบา

(prosodic combinations of weak and strong stress) และมีเสียงสูงและต่ำ (set of intonation tone) เหมือนกัน แต่มีความแตกต่างกันบ้างดังต่อไปนี้

5.1 การออกเสียง r

BE จะไม่มีเสียง r law-lore จะออกเสียงเหมือนกันเช่นเดียวกับ paw-pore-pour, saw-sore soar, maw-more, bawd-bored-board แต่ถ้า AE คำที่ 2 จะออกเสียง r BE จะไม่ออกเสียง r ใน hurt, earth, ear, bird, worthy, beer, work, worse, pair, tear, urban, search, curve แต่ AE จะออกเสียง r กับสระที่อยู่ข้างหน้า

5.2 การออกเสียง t

พวกอังกฤษจะฟังว่า AE ไม่มีความแตกต่างกันในการออกเสียง writer-rider, written-ridden, petal-pedal, catly-caddy, later-ladder, utter-udder

แต่ BE ออกเสียงต่างกัน

5.3 AE จะพูดออกเสียงทางจมูก (nasal twang)

5.4 การ stress ต่างกัน

5.4.1 มีบางคำที่ AE stress ที่พยางค์ที่สองในขณะที่ BE stress บนพยางค์แรก เช่น

AE	BE
primarily	primarily
telegrapher	telegrapher
frontier	frontier
harass	harass

5.4.2 คำที่ลงท้ายด้วย -ary, -ery, -or, -ory

AE จะยังคงมี secondary stress ที่ a, e, o แต่ BE จะไม่ stress เช่น

AE	BE
necessary	necess'ry
monastery	monast'ry
preparatory	preparat'ry
laboratory	laborat'ry

6. ความแตกต่างในการเขียนจดหมายธุรกิจแบบอเมริกันและแบบอังกฤษ

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจดหมายธุรกิจแบบอเมริกันจะไม่เขียนเป็นพิธีรีตองแบบจดหมายธุรกิจแบบอังกฤษ จดหมายทั้งสองแบบมีความแตกต่างกันที่เห็นได้ชัดดังต่อไปนี้

6.1 การเขียนวันที่

แบบอเมริกัน July 1, 1984

แบบอังกฤษ 1st July, 1984

6.2 การเขียน Greeting ถึงบริษัทมิใช่ตัวบุคคลและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนข้างหลัง greeting

แบบอเมริกัน Gentlemen :

แบบอังกฤษ Dear Sirs,

6.3 การเขียนตัวจดหมายแต่ละย่อหน้า

แบบอเมริกัน ไม่ใช้ย่อหน้า เช่น

This is the way most paragraphs in American letters are begun, without indenting in the way a British writer would begin his paragraph
แบบอังกฤษ จะใช้ย่อหน้าเข้าไป 5 ช่องว่าง (5 space) เช่น

..... This is the way most paragraphs in American letters are begun, without indenting in the way a British writer would begin his paragraph,

6.4 การเขียนคำลงท้ายจดหมาย (Complimentary close)

แบบอเมริกัน Sincerely yours,

Sincerely,

Cordially,

Best regards,—ใช้กับเพื่อน

แบบอังกฤษ Yours faithfully,

Yours sincerely,

AE และ BE ในประเทศไทย

Willard D. Shaw (1983) ผู้เขียนบทความเรื่อง Asian Student Attitudes Towards English ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาไทยจำนวน 313 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัย ปรากฏผลที่จะช่วยในการตัดสินใจว่าประเทศไทยควรสอน Variety of English ชนิดใดดังต่อไปนี้

1. เมื่อให้ตอบคำถามว่า Varieties of English ชนิดใดที่ผู้พูดที่มีการศึกษาในประเทศไทยพูด ได้คำตอบคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ดังต่อไปนี้

	%
1. British	6.5
2. American	28.1
3. Australian	0.0
4. Unique	40.3
5. Others	25.1

2. เมื่อให้ตอบว่านักศึกษาควรเรียนพูดภาษาอังกฤษเหมือนชนชาติใด ปรากฏผลดังต่อไปนี้

	%
1. British	49.1
2. American	31.6
3. Australian	0.3
4. Own Way	3.5
5. Others	15.5

3. และเมื่อให้ตอบว่าผู้ที่มีการศึกษาในประเทศไทย พูดได้มาตรฐานแบบเจ้าของภาษาหรือไม่ และนักศึกษาต้องการให้สถานการณ์พัฒนาไปทางใด ปรากฏว่า

Comparison of percentages choosing native and non-native standards

	Present	Future
	%	%
Native	34.5	80.9
Non-native	65.5	19.1

แสดงว่า 34.5% เห็นว่าผู้พูดที่มีการศึกษาพูดเหมือนเจ้าของภาษา แต่อย่างไรก็ตาม 80.9% ก็ต้องการให้ผู้ที่มีการศึกษาพูดภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษา

จากการสำรวจของ Willard D. Shaw แสดงว่านักศึกษาไทยส่วนใหญ่เห็นว่าถ้าจะเรียนการพูดภาษาอังกฤษ เขาควรจะพูดให้เหมือนชาวอังกฤษมากกว่าชาวอเมริกันแสดงถึงความนิยมในภาษาอังกฤษแบบบริติชมากกว่าแบบอเมริกัน แต่ 40.3% เห็นว่าคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษไม่เหมือนชาติใด (Unique) นั่นก็คือสำเนียงพูดยังเป็นภาษาอังกฤษแบบไทย ซึ่งไม่เหมือนสำเนียงเจ้าของภาษา

แต่อย่างไรก็ตามการที่จะพูดให้เหมือนคนอังกฤษหรือคนอเมริกันนั้นก็ยังไม่ใช่สำคัญเท่ากับว่าเมื่อพูดแล้วเป็นที่เข้าใจได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการที่จะสื่อสาร ไม่ว่าเราจะเรียนภาษาอังกฤษแบบบริติชหรือแบบอเมริกัน เราต้องสื่อสารกับชาติต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งเป็นทั้งเจ้าของภาษาและผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนับเป็นล้าน ๆ ในปัจจุบันนี้ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามีจำนวน 266 ล้านคน ผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษามีถึง 115 ล้านคนหรือ 33.1 เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด

Natives Varieties (in millions)

British	American	Australian	Canadian	New Zealand
55	182	13	13	3

Non-Natives Varieties (in millions)

Asia (Excl. USSR)	Africa	West & Cent. Europe	Soviet Union	Western Hemisphere
60	20	15	10	10

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในห้วงสมุท เป็นภาษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและเป็นภาษาที่ใช้ในการค่านานาชาติ ดังนั้นสิ่งที่ควรคำนึงถึงมากกว่าจะใช้ภาษาอังกฤษแบบใดก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษให้สื่อความหมายได้ถูกต้อง และผู้ที่เราสื่อสารด้วยเข้าใจได้ถูกต้องตามที่เรต้องการ

ผู้เขียนได้ทดสอบความรู้ในเรื่อง AE และ BE ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 28 คน นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 22 คน และนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีชั้นปีที่ 2 จำนวน 27 คน นิสิตทั้ง 3 คณะนี้โดยทั่วไปจะมีความรู้ภาษาอังกฤษในขั้นดี แบบทดสอบประกอบขึ้นด้วยคำศัพท์ AE และ BE ละครึ่งกันรวม 15 คำ ให้นิสิตบอกว่าคำใดเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน คำใดเป็นภาษาอังกฤษแบบบริติช และให้นิสิตเขียนคำที่มีความหมายเดียวกันที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่งด้วย ข้อทดสอบนี้ให้นิสิตทำในห้องเรียน 20 นาที ให้คะแนนข้อละ 1 ในแต่ละเรื่องปรากฏผลดังต่อไปนี้

นิสิตคณะอักษรศาสตร์

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	9
คะแนนต่ำสุด	=	2
คะแนนเฉลี่ย	=	6.285
คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษแบบหนึ่ง	=	6
คะแนนต่ำสุด	=	3
คะแนนเฉลี่ย	=	4.607

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	11
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	4.90
คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่ง	=	6
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	1.727

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	8
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	4.185

คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่ง =	7
คะแนนคำสท	= 1
คะแนนเฉลี่ย	= 3.703

จากการทดสอบจะเห็นได้ว่านิสิตมีความรู้ในเรื่อง AE และ BE ไม่ดีนัก และจากการทดสอบนี้จะอธิบายได้ว่านิสิตมีความรู้ในเรื่องศัพท์ไม่กว้างขวางพอ เนื่องจากคะแนนที่ได้จากการให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่งต่ำมาก การสอนให้นิสิตรู้ศัพท์ที่แตกต่างกันในแบบอเมริกันและแบบบริติชจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางด้านศัพท์ให้แก่ผู้เรียนกว้างขวางขึ้น

ครูสอนภาษาอังกฤษควรสอนความแตกต่างระหว่างภาษา AE และ BE หรือไม่

ตามความเห็นของผู้เขียน ในการสอนภาษาอังกฤษระดับกลางและระดับสูง (Intermediate and Advanced) จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนให้รู้ความแตกต่างระหว่าง AE กับ BE โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องศัพท์และตัวสะกด เนื่องจากมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ การเรียนรู้จะทำให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนดังต่อไปนี้

1. เป็นการเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องศัพท์ นักเรียนไทยมักจะมีความรู้ในเรื่องศัพท์ไม่ดีพอ และไม่เพียงพอ (ดังที่ได้ทำการทดสอบมาแล้ว และจากประสบการณ์การสอนของผู้เขียนเอง) การที่มีความรู้ในเรื่องศัพท์เพิ่มขึ้นจะเป็นประโยชน์เชื่อมโยงไปสู่ความเข้าใจและความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนขึ้นอีกด้วย
2. เป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยสามารถเข้าใจการออกเสียงที่ต่างกันไประหว่าง AE และ BE ซึ่งทำให้สามารถโต้ตอบได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจเรื่องทีอ่านที่ใช้ศัพท์ที่ต่างกัน และสามารถเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษแบบ AE และ BE เป็นการเข้าถึงภาษาอย่างแท้จริง และมีความรู้ที่ถูกต้อง
3. เป็นการเพิ่มความสามารถในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยที่สามารถเลือกใช้แบบ AE หรือ BE กับผู้ที่สื่อสารด้วย เป็นการสอดคล้องกับแนวปฏิบัตินิยมในปัจจุบัน
4. เป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะรับสถานการณ์ในด้าน AE หรือ BE เนื่องจากผู้เรียนไม่ทราบว่า ตนจะพบกับสถานการณ์ใดในการใช้ภาษาอังกฤษ การที่รู้ความแตกต่างระหว่าง AE หรือ BE จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือแบบบริติชได้

References

1. Kachru, Braj B., Model for Non-Native English ; *Readings in English as an International Language*, Larry E. Smith (ed), Pergamon Press, 1983, pp. 69-86.
2. Lewis, E. Olyn, and Carolyn E. Massad. *The Teaching of English as a Foreign Language in Ten Countries*, a Halsted Press Book, Stockholm.
3. Macintosh, Duncun, *English for Business*, 2 nd Edition ; Book Marketing Ltd., HongKong, 1978.
4. Marchwardt, Albert H., Revised by J. L. Dillard : *American English* Second Edition, Oxford University Press, 1980.
5. Shaw, Willard D., Asian Student Attitudes towards English, *Readings in English as an International Language*, Larry E. Smith (ed), Pergamon Press, 1983, pp. 21-33.
6. Strevens, Peter, *New Orientations in the Teaching of English*, Oxford University Press, 1977.
7. Svejcer, Aleksandr D., *Standard English in the United States and England*, Mouton Publishers, The Hague, 1978.

ภาคผนวก

Write down AE in front of the word that you think it is American English, and BE if it is British English.

Then write down the equivalent word that you think is used in the other country.

BE/AE		British/American equivalent
_____	underground train	_____
_____	gramophone records	_____
_____	elevator	_____
_____	pavement	_____
_____	store	_____
_____	electric fire	_____
_____	saloon	_____
_____	dynamo	_____
_____	flat	_____
_____	congress	_____
_____	baggage	_____
_____	bill	_____
_____	post	_____
_____	can-opener	_____
_____	bulletin-board	_____